„Noem me geen Nelly," riep ze, „en een hand geef ik je niet, nooit meer!"

„Nooit meer?" vroeg hij, en zijn stem klonk thans ook hard. Nelly wist, dat hij nu boos was, heel boos. „Nooit meer?" herhaalde hij. „Dan kunnen we voorgoed afscheid nemen, want jij zult de eerste moeten zijn, die me de hand der verzoening reikt, denk daaraan."

Toen keerde hij zich om en een oogenblik later hoorde Nel Geevers de voordeur dichtslaan. Ze sloeg beide handen voor haar gezichtje en snikte, alsof haar het hart zou breken. Ze schreide van drift en woede en ook wel van zenuwachtigheid. Toen ze wat bedaarde en haar gedachten wat kalmer werden, zette ze zich voor het raam en zag uit in den kouden regen en op de bemodderde straten. Nu liep zeker Wim door dat weer mismoedig naar zijn eenzame kamer, dacht ze en het was haar als mistte het nu buiten, doch dat waren weer haar tranen, thans tranen van droefheid.

„Waarom deed hij ook altijd zoo superieur, dat hoefde toch niet, al was hij twee en dertig en zij vier en twintig? Ze werd er altijd woedend om en wanneer hij dat zag werd hij hoe langer hoe kalmer en dat maakte haar gek."

„Mevrouw vraagt of U komt eten, juffrouw," kondigde het dienstmeisje aan. — „Ja, ik kom," antwoordde Nelly.

Snel droogde ze haar oogen en wiesch zich een weinig, doch toen ze in de huiskamer kwam zei moeder dadelijk:

„Wat is er, kind, heb je gehuild?" en vestigde de aandacht van vader en alle huisgenooten op haar. Dat was genoeg om Nel weer in tranen te doen uitbarsten.

„Ik eet niet, Moeder, gaat Uw gang maar," en in de diepe vensternis ging ze zitten en schreide, want hier, in die nis hadden Wim en zij hun lievelingsplaatsje uitgezocht en samen luchtkasteelen gebouwd voor hun mooie toekomst. En die was vervlogen nu; weggevaagd, want dat zij, Nelly, de eerste zou zijn om hem de hand der verzoening te reiken, dat kwam niet in haar op. En dàt was juist 't vreeselijke, dat het nu niet meer goed zou komen, nooit meer, want den toon waarop Wim gesproken had kende ze; als hij zóó sprak zou niets of niemand hem bewegen zijn woord te breken, ook al was zijn levensgeluk daarmee gemoeid.

Toen voelde ze een arm om haar schouder en ze wist dat het moeder was, die daar achter haar stond.

„Vertel me eens, Nelly?" vroeg moeder en beiden zetten ze zich in de vensternis.

„'t Is af, moeder, met Wim," bracht ze met moeite uit en ze legde haar gloeiend hoofdje op moeders schouder.

„Kom, kom, kindje, daar komen jelui wel op terug. Daarvoor zijn jullie beiden toch te verstandig om je levensgeluk op te offeren aan een kleine oneenigheid? 't Was toch zeker niet zoo ernstig?"

„Neen, maar uit 't een kwam het ander en hij wil altijd regeeren en ik moet altijd de minste zijn!"

„Weet je wat het is, Nelly, met jullie beiden? Ik als je moeder mag je toch gerust zeggen, dat ik denk dat jij in de meeste gevallen de oorzaak bent? Als jij iets voorstelt moet en zal het gebeuren en wanneer Willem je niet direct toegeeft wordt je driftig en ga je dingen zeggen, die een meisje niet tot haar verloofde zeggen mag en die Willem alleen heeft aangehoord omdat hij zoo zielsveel van je houdt. Als je kalm nadenkt, kind, zal je moeten erkennen, dat ik gelijk heb. Was het nu ook weer niet iets dergelijks?"

Nelly gaf geen antwoord, dat kon ze niet, maar ze knikte met opeengeklemde lippen.

„Je moest hem schrijven, Nel, dat je graag den ring weer aan je vinger zag en hem vragen dien morgen te komen brengen. Je moet schuld bekennen kind."

Doch nu richtte Nel zich energiek op.

„Nooit, moeder, nooit doe ik dat," zei ze. „Hij heeft evengoed schuld als ik," en ze vertelde, dat Wim gezegd had dat zij, Nelly, de eerste moest zijn om hem de hand der verzoening te reiken. „En dat zal nooit gebeuren, moeder!" eindigde ze met een snik.

„Kindje," zei Mevrouw Geevers vriendelijk, „denk er toch eens ernstig, heel ernstig over na, wat je op 't oogenblik aan 't doen bent. Je bent bezig het levensgeluk van twee menschen te vernietigen, want de liefde, de echte, die jullie voor elkaar voelt, komt maar éénmaal in een menschenleven. Werp die niet verachtelijk weg. Denk er nog eens over na, wat ik gezegd heb kind."

„Ik ga niet naar hem toe, moeder, en ik schrijf hem evenmin," antwoordde Nel.

Toen liet Mevrouw Geevers haar trotsch dochtertje alleen en vertelde de geschiedenis aan haar man, die verdiept was in de beursberichten. Hij luisterde verstrooid, wuifde met zijn hand en riep: „Komt wel in orde! Komt wel weer in orde!" Mevrouw schudde echter het hoofd en beweerde dat handelsmenschen geen verstand van jongemeisjesharten meer hadden wanneer ze hun vijf en twintig jarige bruiloft achter den rug hebben.

Den volgenden avond ontving Willem Brink een klein pakje thuis. Daarin waren een mooi gouden dameshorloge, een smalle gouden armband, een klein étui voor twee portretten, waarin thans echter slechts zijn eigen portret was. Nelly had haar portret er uit genomen natuurlijk. Er waren nog meer kleine snuisterijen in het pakje, dat waren alle cadeautjes, die hij in hun engagement zijn meisje gegeven had.

En nu...? Nu was het alles voorbij. Stil, onbeweeglijk zat hij daar, op zijn eenzame kamer, en eindelijk viel er een traan, juist op een smal blauw lintje, en maakte een donkere vlek. Als Nelly dien traan eens had kunnen zien... Maar dat mag niet. Alleen wanneer een man alleen, heel alleen is, ja, dan is het soms mogelijk dat er eens een traan valt, doch niemand mag het bemerken. Het is immers kinderachtig voor een man!

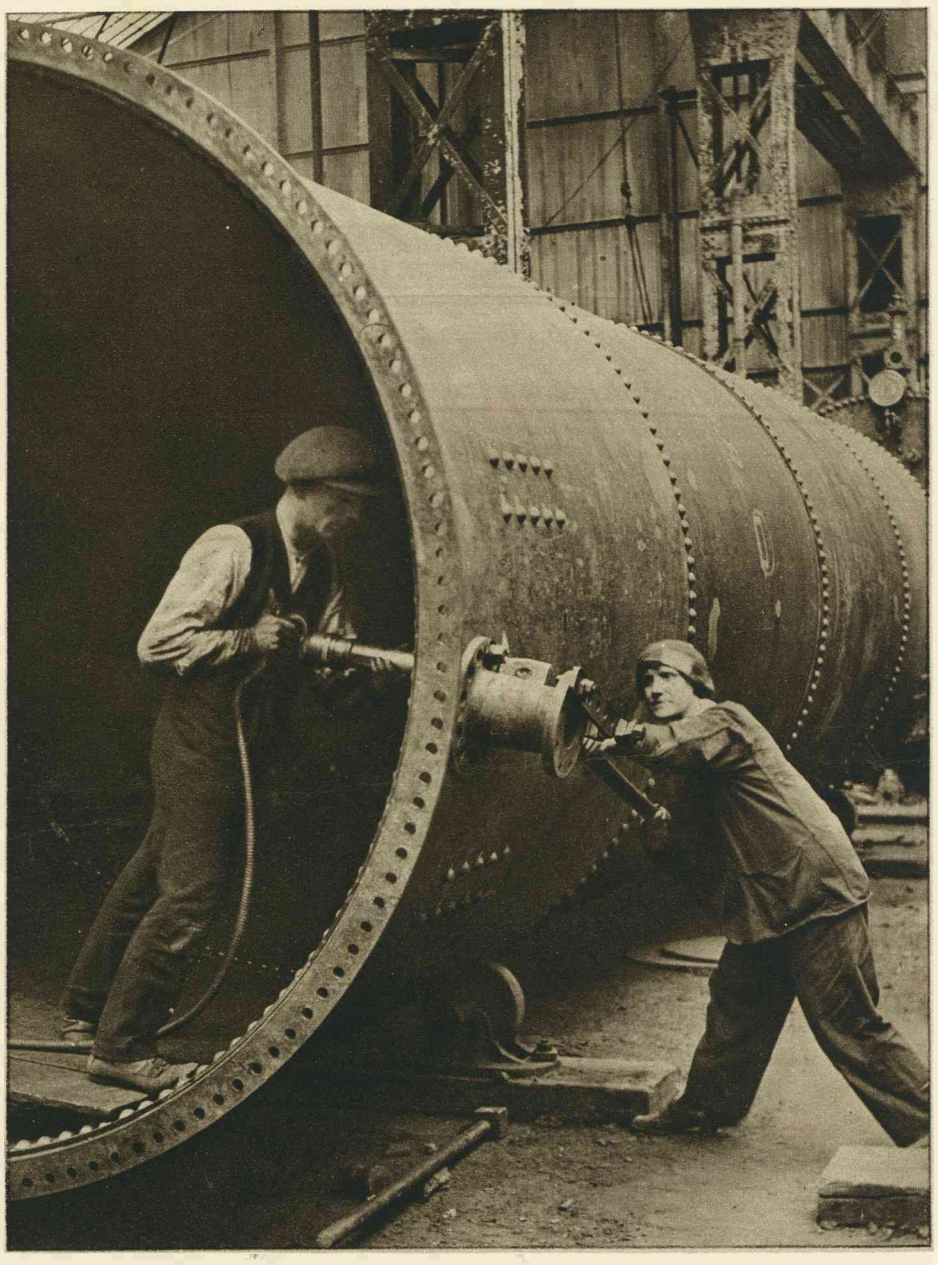
Zóó ging het, één week, twee weken en Nelly schreide, wanneer ze alleen was en Wiliem werd eenzelvig en somber, doch geen van beiden hoorde ze iets van elkaar en geen van beiden wilde zich buigen.

„Zeg, duurt dat nog lang zoo, die toestand met jullie?" vroeg mijnheer Geevers op een avond, toen Nelly met roode oogen aan tafel zat. „Laat dien jongen toch hier komen geef hem een zoen, en maak de zaak in orde. Is dàt elkaars leven vergallen! Je broertjes en zusjes zullen denken dat ze een zus hebben, die niet meer lachen kan! Niet kinderen? Maar wacht maar, jongens, volgende week komt Sint Nicolaas weer, hoor, dat heeft de goede Sint me beloofd en dan zal hij voor allemaal wat meebrengen, dan zullen we weer eens een echt vroolijken avond hebben!" En de goede heer Geevers wreef zich reeds de handen in 't vooruitzicht.

„Gaat U niet meer naar Uw verloofde, meneer?" vroeg Willems oude hospita hem, toen hij elken avond op zijn kamer bleef.

„'k Heb geen verloofde," zei Willem norsch en de oude vrouw hoorde aan zijn toon, dat ze niet verder vragen moest.

„Dat gaat zoo niet langer," zei hij bij zichzelf, met groote stappen zijn kamer op en neer loopend. „Ik ben niet meer in staat iets te doen, daar moet ik verandering in brengen!" En hij zon op een middel daartoe. Plotseling scheen hem iets te binnen te schieten. Hij nam zijn hoed en jas en was het volgend oogenblik op weg naar het kantoor van den heer Geevers. Wat daar in het privé-kantoor besproken werd heeft nooit iemand vernomen, doch zeker is het, dat Willem met een zeer opgelucht hart en een bijna vroolijk gelaat een uur later zijn kamer weer binnenstapte.

HOE DE VROUW DEN MAN VERVANGT.

Bovenstaande foto werd genomen te .... Ach, neen, wat geeft het, wàar deze foto werd genomen? Een dergelijke opname kan in iedere Engelsche fabriek van beteekenis gemaakt worden, want overal in Engeland is de vrouw, waar door het vertrek der mannen naar het front, een plaats in werkplaats of fabriek open kwam, zich komen aanbieden om die te vervullen. Ze keek niet of het werk zwaar of moeilijk was, of haar handen, die gewoon waren aan lichte en meer gracieuze bezigheden, er wel voor geschikt waren. Ze zouden er voor geschikt wòrden, en de kracht en behendigheid, die ze bij het aanvaarden van het voor haar zoo ongewone werk miste, ze zouden komen tijdens het werk. En dat haar handen vereelt, haar gang en gebaren minder „vrouwelijk" zouden worden, het deerde haar niet, omdat het was om te helpen verdedigen haar „home": haar man, haar broers moesten naar het front en hun plaats moest worden ingenomen; het raderwerk van den handel en de nijverheid moest blijven loopen en thans harder dan ooit. Haar vaderland was in een strijd op leven en dood gewikkeld; mee te helpen waar het kon en moest gevoelde zij als haar plicht. En juist omdat ze „vrouw" was, was die plicht haar duidelijker en niets ter wereld kon er haar van terughouden dien te vervullen. — Onze foto geeft een Engelsche vrouw, òpwerkend tegen den man, maar ook in andere oorlogvoerende landen zouden dezelfde typische tooneelen op de gevoelige plaat zijn te vereeuwigen. In Duitschland in Frankrijk, overal waar de man zijn werk moest laten liggen, nam de vrouw het ter hand om het voort te zetten. Wij hebben eerbied voor zulke vrouwen. Maar is het in het belang van den vrede, dit is dus in het belang van de menschheid? We gelooven het niet, omdat op deze manier de reserves worden vergroot, de strijd gerekt wordt. Zoo heeft ook deze zaak haar schaduwzijde. En het is goed om ook deze te overwegen.

Sint-Nicolaasavond! Wat zag bij de familie Geevers de huiskamer er gezellig uit. Het waren àl blijde kindergezichtjes, die men zag. Mevrouw lachte met de kinderen mee en de heer Geevers repeteerde nog eens met de kinderen het welkomstlied aan Sint Nicolaas, die zoo straks komen zou met cadeautjes voor allemaal!

Hoe hadden ook Nel en Willem het vorig jaar aan het welslagen van het feest meegewerkt! En nu? Hoe sarcastisch beschouwde Nel het alles. Geen surprise had ze gemaakt, geen verrassing bedacht voor den een of ander. 't Was toch maar elkaar met open oogen voor den gek houden. En dan zoo'n door Vader gehuurden ordinairen Sint Nicolaas, die aan elk kind de gewone vragen stelde met een zware basstem, dan presentjes, die beneden in de gang stonden door een zwart knechtje naar boven liet brengen en eindelijk bij de meiden in de keuken de gewone glaasjes warme punch ging drinken. Bah!

„Hoort kinderen," riep de heer Geevers plotseling, „ik geloof, dat ik de kettingen hoor rammelen. Jullie ook niet?"

Heel duidelijk was het gerammel van ijzer hoorbaar en ademloos staarden vele schitterende kinderoogen naar de deur, die wijd door de meid werd opengeworpen.

„Het welkomstlied, kinderen!" riep de heer Geevers en eenigszins benepen en een weinig vreesachtig, door de groteske verschijning van den eerwaarden Sint met langen grijzen baard en donkerrooden mantel, klonk het welkomstlied hem tegen.

„Dank je kinderen," klonk de traditioneele bromstem, „daar komt de knecht met de cadeaux, die ik voor jullie uit Spanje heb meegebracht."

Het kleine knechtje droeg met behulp van de meid een reusachtige mand naar binnen en toen Sint Nicolaas begon te strooien met pepernoten en suikertjes, verdween bij de kinderen alle vrees en een luid gejoel en gejuich vervulde de kamer.

Nel zat het maar aan te zien en ze dacht eraan, dat ze verleden jaar op dezelfde plaats stond, doch dat ze toen Wims arm om zich heen voelde en ze dacht eraan hoe blij ze wel was toen ze dien smallen gouden armband van hem kreeg als een aardige surprise, en eindelijk dacht ze ook hoe eenzaam Wim het wel hebben zou op z'n kamer, daar in die stille straat. En toen Nelly zóóver was gekomen met denken, toen zag ze den ouden Sint in een nevel en ze kon haar tranen niet weerhouden. Wat was het nu ellendig, dat die kerel haar juist een pakje moest overhandigen en dus zag, dat ze schreide! Ze pakte het uit. Een zilver damestaschje was het, van vader en moeder. Toch aardig! Tusschen het gejuich der kinderen door hinderde haar telkens de diepe basstem, die maar stereotiep informeerde: „En jij kleintje, ben jij nogal zoet geweest?"

Eindelijk had hij ze gelukkig allen bedeeld. De man scheen zelf ook wel naar zijn warme punch te verlangen.

„Dag mijnheer, dag mevrouw," bromde hij en reikte papa en moe de hand. „Dag Sint Nicolaas, dank U nog wel voor alles en goede reis," wenschten ze en „goede reis, Sint Nicolaas," riepen ook de kinderen, hem 't rechterhandje toestekend, terwijl zij met de linker de lekkernij stijf omkneld hielden.

„Wat moet er nu nog gebeuren?" dacht Nel, toen ze bemerkte, dat Mama alle kinderen successievelijk door tusschendeuren naar de andere kamer liet gaan.

Toen kwam Sint Nicolaas ook haar eindelijk een afscheidsgroet brengen. Hij scheen toch echter niet zoo'n vreeselijk onopgevoed mensch te zijn, want een hand durfde hij haar blijkbaar niet geven. En dat verheugde het trotsche hartje van Nel, omdat hij alle anderen wel de hand had gedrukt, doch zij blijkbaar een indruk maakte, die hem weerhield de hand uit te steken. Met de armen langs zijn wijden mantel kwam hij nader en maakte een buiging. Nel wilde echter den man niet kwetsen en vriendelijk en tegemoetkomend zijn.

Ze stak haar hand uit. „Dag Sint Nicolaas, goede reis!" zei ze half lachend.

Doch Sint Nicolaas liet haar handje niet los. Met zijn linkerhand trok hij zich het mombakkes van het gelaat en hij zei met bevende stem:

„Is dit de hand der verzoening, Nelly?"

„O, Willem," gilde ze en zenuwachtig snikkend sloeg ze bei haar armen om z'n hals. Doch dat heeft niemand gezien, misschien alleen Mevrouw, maar dan toch maar heel even, want zij was degene, die de tusschendeuren sloot en in de andere kamer ging. —